

зимѧ една тенекияна табличка, турна връзъ нея една чаша, зимѧ съ другата ржка кафеничето, приближи се къмъ милязима, налѣ и подаде питието, което нѣкои сравняватъ съ нектѣра, макаръ и да бѣше покрито съ дебелъ слой отъ пѣна. Милязимътъ зимѧ осторожно чашката, навѣди се надъ нея и безъ да я доближава до устнитѣ си потѣгли въздухъ, съ който заедно се намѣкваше и пѣната, която покриваше жидкостъта. Като потѣгли пѣната на кафето въ уста, той млѣсна съ устни, като нѣкой лакомецъ, който бѣде нѣщо вкусно, послѣ се поглади съ ржка по гърдитѣ и почна на малки глѣтки да си пие кафето, като си пушаше чибука.

Подчиненитѣ послѣдваха примѣрътъ на водителътъ си; единъ слѣдъ другий си поржчаха кафе. Слѣдъ като удовлетвори ханджията исканията на всичкитѣ, кръстоса ржцѣ на гърдитѣ и чакаше нови заповѣди или разговоръ. Не се дадоха нови заповѣди, но слѣдъ нѣколко врѣме се почна разговоръ между него и милязимътъ съ обикновенното поздравление: *хошъ гелди и сифа болду*, — слѣдъ което милязимътъ попита:

— *Не варъ, не йокъ* — какво има, какво нѣма?

— *Сенъ билиръ, ефендимъ* — отговори Пето.

Милязимътъ си турна чибукътъ въ устата, потегли, испушна нѣколко тѣркалета отъ димъ и попита:

— Много ли народъ иди въ твоеото кафене?

— И . . . нѣкой пжтъ много, нѣкой пжтъ малко.

— А какви хора сж тѣ?

— Повечето сж отъ . . . той помѣна нѣколко ближни села.

— А знаешъ ли ти своитѣ гости?

— Едни зная, други незная.

— Не знаешъ . . . а?

Пето подигна рамена, като искаше да каже съ това, че той нищо неможе каза за непознатитѣ.

— Но на . . . поиска да запита милязимътъ.

— Нимѧ Янтра распитва за нѣщо тѣзи овце, които идатъ да пиятъ вода отъ нея?

— Да, се съгласи милязимътъ, — но ти не си Янтра, я.